

ROBIN HOBB
**CORABIA
NEBUNĂ**

VOLUMUL 1
AMINTIREA ARIPILOR

PARTEA A DOUA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Cuprins

PRIMĂVARA	7
Prolog. Amintirea Aripilor	9
1. Corabia nebună	17
2. Piciorul piratului	25
3. Cocoșul cu coroană	51
4. Legături	61
5. Corabia vie <i>Ophelia</i>	94
6. Satrapul Cosgo	117
7. Fiica unui Negustor din Bingtown	130
8. Scufundări	160
9. Bingtown	189
10. Întoarcerea acasă	212
11. Judecata	240
12. Portretul <i>Vivaciei</i>	266
VARA	301
13. Interludiu	303
14. Alegerea Serillei	312
15. Vești	323
16. Responsabilități	360
17. Abandonat	394
18. Dorințe îndeplinite	424
19. Urmările	456

PROLOG

AMINTIREA ARIPILOR

Sub șerpi, culcușurile de alge se legănau alene în voia fluxului. Acolo apa era caldă, la fel de caldă cum fusese în miazăzi, înainte de plecarea lor. Cu toate că Maulkin spusese sus și tare că n-o vor mai urmări pe argintia dăruitoare de hrană, mirosul ei ispititor plutea în apa sărată. Nu era departe; încă se mai țineau după ea, dar de la distanță. Shreever se gândise dacă să-i vorbească despre asta conducătorului lor, dar se hotărâse să n-o facă. Îl privi neliniștită. Rănile căpătate de Maulkin în scurta luptă cu șarpele alb se vindecau încet. Adânciturile îi întrerupeau modelul solzilor. Falșii ochi aurii care i se întindeau pe toată lungimea trupului, proclamându-l profet, se decoloraseră și își pierduseră strălucirea.

Și Shreever se simțea decolorată și lipsită de strălucire.

Făcuseră un drum lung în căutarea Celei Care Își Amintește. La începutul călătoriei lor, Maulkin fusese atât de încrezător! Acum părea la fel de năucit ca ea și ca Sessurea. Din marea încălcitură de șerpi de mare cu care plecaseră nu mai rămăseseră decât ei trei. Ceilalți își pierduseră încrederea în căutarea lor și îl părăsiseră pe Maulkin. Ultima dată când îi văzuse, urmăreau un dăruitor de hrană uriaș și întunecat la culoare, îndopându-se nepăsători cu carnea oferită, care nu opunea rezistență.

– Uneori, i se destăinui Maulkin lui Shreever cu voce înceată, pe când se odihneau, îmi pierd locul în timp. Mi se pare că am mai făcut drumul ăsta, că am mai făcut toate lucrurile astea, că poate ți-am mai împărtășit aceste cuvinte. Uneori o cred cu atâta tărie, încât mă gândesc că ziua de azi nu e decât o amintire sau un vis. Pe urmă îmi spun că poate nu trebuie să facem nimic, căci orice ni s-ar mai fi întâmplat ni se va întâmpla iarăși. Sau poate că ni s-a întâmplat deja.

Glasul îi era lipsit de putere și de convingere.

Ea i se alătură. Șerpuiră lent, purtați de curent, dând din înotătoare doar atât cât era nevoie ca să-și păstreze poziția. Sub ei, Sessurea își scutură brusc coama, eliberând o dâră subțire de otravă ca să le atragă atenția.

– Uitați-vă! Mâncare! trâmbiță el.

Argintiu și sclipitor, bancul de pești aluneca spre ei ca o binecuvântare. În spatele lui, umbrindu-i și mâncându-i marginile, venea o altă încălțitură de șerpi. Erau trei stacojii, unul verde și doi albaștri. Nu alcătuiau o încălțitură mare, dar păreau vioi și sănătoși. Solzii lor strălucitori și trupurile cărnoase contrastau puternic cu solzii lipicioși și cu coastele supte ale încălțurii lui Maulkin.

– Haideți! îi îndemnă el și îi conduse să li se alăture șerpilor care se hrăneau.

Shreever scoase un sunet firav, de ușurare. Măcar aveau să-și umple burțile. Poate că, odată ce-și dădeau seama că e profet, ceilalți aveau să intre în încălțitura lui.

Peștii nu erau răzlețiți, ci îngrămădiți într-un banc argintiu, scânteietor, care năucea privirea. Se mișcau ca o singură făptură, dar una în stare să se despice, prelingându-se în jurul unui vânător neîndemânatic. Șerpii din încrengătura lui Maulkin nu erau neîndemânatici, înaintau toți trei către pești de parcă s-ar fi prelinși. Cealaltă încrengătură trâmbiță către ei, prevenindu-i, dar Shreever nu vedea niciun pericol. Cu o lovitură a cozii, se împinse către banc și fălcile ei căscate cuprinseseră cel puțin trei pești. Își umflă gâtul să-i înghită.

Doi șerpi stacojii se răsuciră brusc și se izbiră de Maulkin, lovindu-l cu boturile, de parcă ar fi fost un rechin sau un alt soi de dușman comun. Unul albastru se repezi la Shreever, căscându-și fălcile. Ea se feri încolăcindu-se brusc, gata să țâșnească în altă direcție, îndepărtându-se. Îl văzu pe celălalt șarpe stacojiu încercând să se înfășoare în jurul lui Sessurea. Coama lui stacojie se umflase și improșca otravă, trâmbițând obscenități și amenințări. Blestemele lui n-aveau sens, erau cuvinte fără legătură între ele, dar musteau de furie.

Shreever fugi, punându-și spaima și nedumerirea într-un țipăt strident. Maulkin nu o urmă. Își scutură coama imensă, slobozind un nor de otravă care aproape că îi paraliză pe șerpii stacojii. Se traseră înapoi, cu fălcile căscate tremurându-le și azvârlind apă din branhiile, într-o strădanie de a scăpa de otrava lui.

– Ce v-a apucat? întrebă Maulkin încălțitura stranie.

Se răsuci pe o spirală, înfoindu-și amenințător coama și ocărându-i. Își adună o ușoară strălucire în ochii falși.

– De ce ne atacați ca niște fiare fără suflet, în luptă pentru mâncare? Nu așa ne ducem noi viața! Chiar dacă sunt puțini, peștii îi aparțin celui care îi prinde, nu celui care i-a văzut primul. Ați uitat cine sunteți, ce sunteți? V-ați pierdut cu desăvârșire mințile?

Preț de câteva clipe, cealaltă încălțitură rămase neclintită, doar cu cozile zvâcnind din când în când ca să-și păstreze pozițiile. Bancul de pești se îndepărtă în goană, dat uitării. Apoi, de parcă tocmai judecata sănătoasă a lui Maulkin i-ar fi atârnat, se întoarseră spre el. Îl atacară toți șase, cu boturile larg căscate pentru a-și arăta dinții, cu coamele săltate și împrăștiind otravă, cu cozile biciuind apa. Shreever privea îngrozită cum se încolăceau în jurul lui și, în ciuda zvârcolelilor cu care se împotriveau, îl împingeau în jos, în mâl.

– Ajută-mă! trâmbiță Sessurea. Or să-l sufoce!

Cuvintele lui o smulseră din amorțeală. Unul lângă altul, se năpustiră drept în jos, izbind și biciuind cu cozile încălțitura care-l ținea pe Maulkin captiv și-și înfigea dinții în el ca într-o

pradă. Sângele și otrava lui se amestecau într-un nor sufocant în timp ce se zvârcolea. Ochii falși îi luceau prin mătul răscolit. Shreever țipă, îngrozită de brutalitatea atacului lipsit de rațiune. Dar se trezi sfârtecându-i pe șerpii străini cu dinții, în timp ce Sessurea se folosea de trupul lui mai lung să-i biciuiască.

Într-un moment prielnic, Sessurea se încolăci în jurul trupului sfâșiat al lui Maulkin și îl smulse din mijlocul zbaterii furioase. Fugi strângându-l astfel și Shreever își întrerupse lupta bucuroasă, ca să-i urmeze. Ceilalți nu se luară după ei. În nebunia lor înveninată, se întoarseră unii împotriva altora, urlând insulte și provocări. Strigătele lor erau sunete învățate pe de rost, alăturate fără sens în timp ce se mușcau și se loveau. Shreever nu se uită înapoi.

Ceva mai târziu, când Shreever își netezea mucusul vindecător pe carnea sfâșiată a lui Maulkin, el îi vorbi.

– Au uitat. Au uitat cu totul cine și ce au fost. A trecut prea multă vreme, Shreever. Și-au pierdut orice fărâmbă de memorie și orice țel.

Se strâmbă de durere când ea împinse o bucată de piele sfâșiată acolo unde îi era locul. Shreever puse deasupra un strat de mucus.

– Sunt ceea ce vom deveni noi.

– Ssst, îi spuse Shreever cu blândețe. Ssst! Odihnește-te.

Își lipi trupul lung de al lui într-o poziție mai sigură, ancorându-se cu coada proptită de un bolovan, ca să nu fie luați de curent. Sessurea dormea deja, încolăcit printre ei. Sau poate că nu era decât tăcut și nepăsător, căzut pradă aceleiași descurajări care o mistuia pe ea. Spera să nu fie așa. Abia dacă mai avea destul curaj ca să-și păstreze propria hotărâre. Sessurea trebuia să se descurce fără ajutorul ei.

Cel mai tare o îngrijora Maulkin. Întâlnirea lor cu argintia dăruitoare de hrană îl schimbaseră. Ceilalți dăruitori care se mișcau prin Gol și prin Plin în același timp nu erau nimic altceva decât izvoare de hrană dobândită fără trudă. Cea argintie fusese altfel. Mirosul ei le trezise tuturor amintiri și o urmăriseră, neîndoindu-se că parfumul ei o să-i călăuzească spre Cea Care Își

Aminteste. Dar nici măcar nu era din neamul lor. Încă sperând, o strigaseră, dar nu le răspunsese. Dar șarpelui alb care o implorase îi dăduse carne. Maulkin se îndepărtase în direcția opusă ei, susținând că nu poate fi Cea Care Își Aminteste și că vor înceta s-o urmărească. Totuși, de atunci încolo, mirosul ei existase în fiecare flux și reflux. Nu o vedeau, dar Shreever știa că o pot găsi la capătul unei călătorii foarte scurte. Maulkin încă o mai urmărea, iar ei îl urmăreau pe el.

Maulkin gemu stins și se foi în strânsoarea lui Shreever.

– Mă tem că e ultima oară când oricare dintre noi face drumul ăsta fiind altceva decât un animal.

– Ce vrei să spui? întrebă brusc Sessurea.

Se răsuci cu greutate, până întâlne ochii celorlalți. Avea și el multe răni, dar niciuna gravă. Cea mai urâtă era o tăietură adâncă, aflată chiar în spatele încheieturii fălcilor, alături de una dintre pungile lui cu otravă. Dacă i-ar fi străpuns-o, l-ar fi ucis propriul venin. Un noroc chior le păstrase încălcitura neatinsă.

– Caută în amintirile tale, îi porunci sec Maulkin. Nu te gândi doar la fluxuri, refluxuri și zile, ci și la anotimpuri și la ani, întorcându-te în urmă, din deceniu în deceniu. Am mai fost aici și înainte, Sessurea. Toate încălciturile s-au ridicat din măt și au venit către aceste ape, nu doar o singură dată, ci de zeci de ori. Am venit încoace în căutarea celor care își amintesc, a puținilor cărora li s-au încredințat amintirile tuturor semenilor noștri. Făgăduiala era limpede. Trebuia să ne adunăm. Avea să ne fie redată istoria noastră și urma să fim călăuziți într-un loc sigur pentru preschimbare. Aveam să renaștem. Și totuși am fost dezamăgiți de zeci de ori. Ne-am îngrămădit aici în repetate rânduri și am așteptat. De fiecare dată am sfârșit pierzându-ne speranțele, uitându-ne țelul și întorcându-ne în apele calde din miazăzi. De fiecare dată, aceia dintre noi care au câteva amintiri au spus: „Poate că ne-am înșelat. Poate că nu e așa nici momentul, nici anotimpul, nici anul renașterii.” Dar era. Nu ne înșelam. Cei cu care urma să ne întâlnim au dat greș. Nu au venit. Nu au venit atunci. Poate nu vin nici acum.

Maulkin tăcu. Shreever continua să-l ancoreze, nelăsându-l în voia curentului. Se străduia din greu. Chiar și dacă n-ar fi existat curentul, acolo nu era mâl moale în care să te afunzi, nu erau decât alge scortoase, bolovani prăvăliți și stânci. Le trebuia un loc de odihnă mai bun. Dar ea nu voia să călătorească până nu se vindeca Maulkin. În plus, unde s-ar fi putut duce? Merseseră în susul și în josul aceluși curent plin de săruri stranii și ea încetase să mai creadă că Maulkin știe încotro îi călăuzește. Dacă ar fi trebuit să hotărască singură, unde s-ar duce? Întrebarea i se păru dintr-odată prea grea. Nu voia să se gândească.

Își curăță globii ochilor, apoi se uită în jos, își privi trupul încâlcit cu trupurile celorlalți. Stacojiul solzilor ei era strălucitor și puternic, dar poate că numai în contrast cu pielea ternă a lui Maulkin. Auriul ochilor lui falși pălise până la un cafeniu mat. Rănile îi supurau, mănjindu-i. Trebuia să se hrănească, să crească și să-și lepede pielea. Asta avea să-l ajute să se simtă mai bine. Pe toți avea să-i ajute să se simtă mai bine.

– Trebuie să mâncăm. Suntem cu toții tot mai înfomețați și mai slăbiți. Pungile mele cu venin sunt aproape goale. Poate ar trebui să mergem spre miazăzi, unde hrana e din belșug și apa, caldă.

Maulkin se răsuci în strânsoarea ei ca s-o privească. Ochii lui mari se roteau, arămii de îngrijorare.

– Risipești prea mult din puterea ta pentru mine, Shreever, o muștră.

Ea simți cu cât de mult efort își scutură și își înalță el coama. O a doua scuturare slobozi o ceață firavă de venin. O ustură și o trezi, îi readuse la suprafață conștiința. Sessurea se aplecă spre ei, înfășurându-i pe amândoi cu trupul său, mai lung decât ale lor. Își agită branhiile, ca să absoarbă otrava lui Maulkin.

– O să fie bine, încercă el s-o liniștească pe Shreever. Ești doar istovită. Și flămândă. Cu toții suntem.

– Morți de oboseală, întări Maulkin, fără vlagă. Și atât de flămânzi, încât aproape că nu mai raționăm. Nevoile trupului sunt mai presus de bunul mers al minții. Dar ascultați-mă, amândoi! Ascultați-mă și întipăriți-vă spusele mele în minte ca să vă

puteți agăța de ele. Dacă orice altceva se va pierde în uitare, păstrați-le. Nu ne putem întoarce din nou în miazăzi. Dacă plecăm din apele astea, e sfârșitul. Atâta vreme cât putem gândi, trebuie să rămânem aici și s-o căutăm pe Cea Care Își Amintește. Simt asta în măruntaie. Dacă nu renaștem de data asta, nu mai renaștem nicicând. Noi și cei asemenea nouă vom pieri și vom fi uitați în mare, în văzduh și pe pământ.

Își rostea cu încetineală cuvintele straniei și, pentru o clipită, Shreever aproape că-și aminti ce însemnau. Nu doar Plin și Gol. Pământul, văzduhul și marea, cele trei părți ale suveranității lor, cândva cele trei sfere ale... unui anume ceva.

Maulkin își scutură din nou coama. De această dată, atât Shreever, cât și Sessurea își deschiseră larg branhiile și lăsară amintirile lui să-i ardă, pătrunzându-le în minte. Shreever se uită în jos, la blocurile de piatră cioplită presărate pe fundul mării, la straturile de scoici și de alge ancorate de Arcul Cuceritorului, ca o cortină ce îl ascundea. Piatra neagră, cu vinișoare argintii, se întrezărea doar pe alocuri, ca petice mărunte. Pământul se cutremurase, surpând-o, și marea o înghițise. Cândva, cu vieți în urmă, ea stătuse pe acel arc masiv, mai întâi, fluturându-și aripile uriașe și apoi strângându-și-le peste umeri. Prin ploaia înviorătoare a dimineții își strigase bucuria către perechea ei, iar un dragon de un albastru lucios își trâmbițase răspunsul. Cândva, Străbunii o întâmpinaseră cu flori presărate pe pământ și urale de bun venit. Cândva, în orașul de sub un strălucitor cer azuriu...

Totul păli. Nu avea sens. Imaginile se spulberară ca un roto-col de fum, aidoma viselor după trezire.

– Fiți puternici, îi îndemnă Maulkin. Dacă nu ne e dat să supraviețuim, măcar să luptăm până la capăt. Să ne distrugă soarta, nu lipsa curajului. Pentru binele neamului nostru, să rămânem ceea ce suntem.

Gulerul i se săltă, bogat și veninos, în jurul gâtului. Arăta din nou aidoma conducătorului vizionar care dobândise loialitatea lui Shreever. Ei îi crescuseră inima, plină de dragoste pentru el.

Lumea se întunecă și ea își înalță ochii către imensa umbră în mișcare de deasupra lor.

– Nu, Maulkin! trâmbiță cu blândețe. Nu ne e menit nici să murim, nici să uităm. Privește!

Un dăruitor de hrană negru plutea alene, mai sus de ei. Când le trecu pe deasupra capetelor, le aruncă mâncare. Carnea se scufunda spre ei încet, purtată de curent. Erau două picioare de morți, dintre care unul încă legat de un lanț. Pentru masa aia nu era nevoie de luptă. Nu aveau de făcut nimic altceva decât s-o accepte.

– Haide, îl îndemnă ea pe Maulkin, în vreme ce Sessurea se descolăcea din jurul lor, îndreptându-se nerăbdător spre carne.

Shreever îl trase cu delicatețe pe Maulkin după ea când se înalță să primească ofranda dăruitorului.

CORABIA NEBUNĂ

Briza care îi izbea fața și pieptul era înviorătoare și rece, dar purta în sine ceva care vestea apropierea primăverii. Aerul avea gust de iod. Pesemne că fluxul se încheiase, lăsând la vedere algele de lângă țărm. Sub carena lui, nisipul aspru rămăsese umed după ultima ploaie. Fumul micului foc al lui Amber îi gâdila nările. Galionul își întoarse fața oarbă în partea opusă lui, apoi își ridică mâna să-și scarpine nasul.

– E o seară frumoasă, nu crezi? îl întrebă ea pe tonul unei discuții lejere. Cerul s-a limpezit. Mai sunt câțiva nori, dar văd luna și ceva stele. Am adunat midii și le-am înfășurat în alge. După ce se întetește focul, o să scot o parte din lemne și-o să le coc pe tăciuni.

Vocea ei amuți, într-o pauză încărcată de speranță.

Paragon nu răspunse.

– Vrei să guști, după ce sunt gata? Știu că n-ai nevoie de mâncare, dar experiența s-ar putea să ți se pară interesantă.

El căscă, se întinse și își încrucișă brațele pe piept. Se pricepea la asta mai bine decât ea. Treizeci de ani petrecuți încremenit pe o plajă îl învățaseră ce înseamnă adevărata răbdare. El avea să reziste mai mult. Se întrebă dacă, în seara aceea, ea o să se înfurie sau o să se întristeze.

- Cu ce-l ajută pe vreunul dintre noi dacă refuzi să-mi vorbești? Întrebă ea cu chibzuință.

El îi auzi răbdarea ce începea să se spulbere. Nu se obosi nici măcar să ridice din umeri.

- *Paragon*, ești un neghiob și-așa o să rămâi. De ce nu vrei să vorbești cu mine? Nu-ți dai seama că sunt singura care te poate salva?

De ce anume să mă salvezi? ar fi putut el s-o întrebe. Dacă ar fi vorbit cu ea.

O auzi ridicându-se și ocolindu-i prora ca să se oprească în fața lui. Își întoarse nepăsător fața desfigurată în altă parte.

- Bine, fie. Prefă-te că nu-mi dai atenție. Puțin îmi pasă dacă-mi răspunzi sau nu, dar trebuie s-ascuți ce am de spus. Ești în pericol, un pericol foarte real. Știu că nu ești de acord să te cumpăr de la familia ta, dar am făcut o ofertă. M-au refuzat.

Paragon își îngădui să pufnească scurt, a dispreț. Bineînțeles că o refuzaseră. El era corabia vie a familiei Ludluck. Oricât de cumplită ar fi fost dizgrația în care căzuse, n-aveau să-l vândă niciodată. Îl ținuseră treizeci de ani înlănțuit și ancorat pe plaja aia, dar de vândut, n-aveau să-l vândă nicidecum! Nici lui Amber, nici Negustorilor Noi. N-aveau s-o facă. El știuse asta tot timpul.

Amber se încăpățână să continue.

- Am vorbit direct cu Amis Ludluck. N-a fost deloc ușor s-ajung la ea. Când am stat în sfârșit de vorbă, s-a prefăcut șocată de oferta mea. A subliniat cu insistență că nu ești de vânzare la niciun preț. Mi-a spus întocmai ce mi-ai spus și tu, că nicio familie de Negustori din Bingtown nu-și vinde corabia vie. Așa ceva pur și simplu nu se face.

Paragon nu izbuti să ascundă zâmbetul înfiripat cu înceti-neală, care îi transfigură treptat chipul. Încă mai țineau la el. Cum putuse să pună asta la îndoială? Într-un fel, îi era recunoscător lui Amber pentru ridicola ei ofertă de cumpărare. Poate că acum, după ce recunoscuse în fața unei străine că el încă mai face parte din familia ei, Amis Ludluck avea să vină să-l vadă. Și, dacă îl vizita o dată, asta avea să ducă la alte lucruri. Poate

aveau să străbată din nou mările, cu o mână prietenoasă pe cârmă. Imaginația îl purtă departe.

Vocea lui Amber îl târî înapoi cu brutalitate.

- S-a prefăcut îndurerată chiar și de zvonurile despre vânzarea ta. A spus că insultă onoarea familiei ei. Pe urmă a adăugat - aici vocea lui Amber coborî brusc, îngroșată de teamă sau de furie. Pe urmă a adăugat că a plătit niște oameni ca să te remorcheze și să te ducă departe de Bingtown. Că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă nu te-ar mai vedea și te-ar scoate din minte.

Amber făcu o pauză grăitoare.

În adâncul pieptului său din lemn-vrăjitor, *Paragon* simți ceva strângându-se cu putere.

- Așa că am întrebat-o pe cine a plătit.

El se grăbi să-și ridice mâinile și să-și îndese degetele în urechi. Nu voia să audă. Amber avea de gând să profite de temerile lui. Prin urmare, familia lui urma să-i schimbe locul. Asta nu însemna nimic. Ar fi fost frumos să se afle altundeva. Și poate că, de data asta, odată mutat de acolo, avea să fie așezat drept și blocat așa. Se săturase să stea întruna înclinat.

- A răspuns că nu e treaba mea.

Amber își ridică vocea.

- Eu am întrebat-o dacă sunt Negustori din Bingtown. S-a mulțumit să se uite urât la mine. Așa că pe urmă am întrebat-o unde o să te ducă Mingsley ca să te facă bucăți.

Paragon începu să fredoneze cu disperare. Zgomotos. Nu putea s-o audă. Nu voia s-o audă. Își astupă mai bine urechile, cântând cu glas puternic.

- „Un ban pentr-o brișă bună,/ Un bănuț pentru o prună,/ Un bănuț pentru-alergări,/ Ne-ntrecem pe căluți călări...”

- M-a dat afară! urlă Amber. Când m-am oprit dincolo de ușă și am strigat c-o să am grijă să afle Consiliul Negustorilor de povestea asta, a asmuțit câinii împotriva mea. Și au fost cât pe ce să mă prindă.

- „Leagănă-mă-ncet, leagănă-mă tare,/ Fă-mi leagănul să se avânte către soare!”